

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Ἐγκριμένον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς ἐλεύθερον ἀνάγνωσμα δι' ὅλα ἐν γένει τὰ Σχολεῖα (1932)
Τιμηθὲν διὰ τοῦ Ἀργυροῦ Μεταλλίου τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν (1935).

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ : Ἐτησίᾳ δραχμῆς 100. Ἐξά-
μηνη δραχ. 55. Τρίμηνη δραχ. 30.
ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ : Αἰγύπτου γρόσια διατιμ. 50,
Αμερικῆς δολλάρια 3.— Ἀγγλίας καὶ ὄλων ἐν γέ-
νει τῶν ἄλλων Κρατῶν σελλίνια 10.
Ἐξάμηνοι καὶ Τρίμηνοι ἀναλόγως

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΑΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΙΑΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἄλλ' αἱ συνδρο-
μαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἰουθόπουε μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀριθ. 42, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 45ος

Ἀθήναι, 21 Μαΐου 1938

Ἔτος 60ον.—Ἀριθ. 25

ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟ ΤΗΣ ΞΑΝΘΗΣ ΚΟΥΚΛΑΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ὑπὸ ΜΑΡΙΑ - ΡΙΑ SORRENTINA

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

— Τὴν Ἀνναμπέλλα ; Ὅχι, ἔκα-
νε ἡ νέα.

— Γιατί, τί συμβαίνει ; ρώτησε ὁ
Κόστ.

Ἀκούγοντας τὴ φωνὴν ὁ μικρὸς
στράφηκε καὶ τότε μόλις πρόσεξε τὸν
δημοσιογράφου.

— Ἀ, τί καλὰ ποὺ εἰσθε ἐδῶ καὶ
μπορεῖτε νὰ μᾶς βοηθήσετε, εἶπε.

— Μὰ τί συμβαίνει ; ρώτησε πάλι
ὁ Κόστ.

— Ἡ Ἀνναμπέλλα ἐξαφανίστηκε!

Ἡ Γκρέτα ἔδραλε μὴ φωνή, μὰ
ὁ Κόστ χωρὶς νὰ φανῆ πὼς τὴν ἄ-
κουσε πλησίασε τὸν Ριχάρδο, τὸν ἔ-
πιασε ἀπὸ τοὺς ὤμους, καὶ τὸν ἀνάγ-
κασε νὰ καθίσῃ.

— Ἠσύχασε, Ριχάρ-
δε, καὶ προσπάθησε
νὰ μοῦ ἀπαντήσης
καθαρά. Ἀπὸ πότε
ἔχει ἐξαφανισθεῖ ἡ
Ἀνναμπέλλα ;

— Δὲν ξέρω καλά.
Ἀπὸ σήμερον τὸ ἀπό-
γευμα δὲν γύρισε στὸ
σπίτι της γιὰ τὸ φα-
γητό. Ἡ θεία της τὴν
περίμενε λίγη ὥρα καὶ
ὕστερα ἦρθε νὰ μὲ
βρῆ γιὰ νὰ μὲ ρωτήσῃ
μήπως τὴν εἶδα ἐγὼ. Τὴν ψάξαμε
μαζὶ σ' ὅλο τὸ πάρκο. Δὲν ἦταν που-
θενά. Τότε εἶπα στὴ θεία της νὰ γυ-
ρίσῃ σπίτι καὶ ἐγὼ ἔτρεξα ἐδῶ.

— Τί ὥρα βγήκε ἀπὸ τὸ σπίτι ;
δὲν ρώτησες τὴν Ὀνωρίνα ;

— Τὴ ρώτησα. Βγήκε κατὰ τίς
ἐπτά.

— Καὶ αὐτὴ δὲν ἤξερε ποῦ θὰ
πῆγαινε ἡ Ἀνναμπέλλα ;

— Πῶς, τῆς εἶπε πὼς ἔβρη στὸ
πάρκο. Κι' ἄλλωστε καὶ ὁ ἴδιος ὁ ἀ-

φεντικός μου μοῦ εἶπε πὼς αὐτὴ τὴν
ὥρα, ἐπάνω κάτω, πέρασε ἡ Ἀννα-
μπέλλα καὶ μὲ ζήτησε. Μὰ ἐγὼ εἶχα
βγεῖ γιὰ νὰ πάρω τὰ παραρτήματα...

Ὁ Καζιμίρ δὲν ἄκουγε πιά τὸν
μικρόν.

— Κατὰ τίς
ἐπτά, μουρ-
μούρισε, δηλα-
δὴ τὴ στιγμὴ
ἀκριβῶς ποῦ
καὶ ἐγὼ ὁ ἴ-
διος...

— Πῶς ἀ-

«Ὁ Καζιμίρ σωριάστηκε σὲ μιὰ πολυθρόνα...» (Σελ. 217 στ. γ')

πόρησε ὁ Ριχάρδος. Κι' ἐσεῖς εἶχατε.

— Ναί, καὶ ἐγὼ εἶχα ἔρθει ὡς τὸ
κίβσοκι γιὰ νὰ σὲ βρῶ. Ἦθελα νὰ μά-
θω νέα τῆς Ἀνναμπέλλας. Εἶχα κά-
τι σὰν κακὸ προαίσθημα. Καὶ τώρα
βλέπω ὅτι ἔπρεπε ν' ἀκούσω τὸ προαί-
σθημα αὐτό. Μὰ τί σημασία θὰ εἶχε!
Σὲ τί θὰ μᾶς ὠφελοῦσε ἂν ἔφτανα
δέκα λεπτά νωρίτερα.

Ὁ Ριχάρδος καὶ ἡ Γκρέτα τὸν
κοίταζαν χωρὶς νὰ καταλαβαίνουν
τίποτε ἀπ' ὅλον αὐτὸ τὸν μονόλο-

γο. Ὡστόσο ὁ Κόστ ἐξακολούθησε :

— Γιὰ ἀς σκεφθοῦμε λιγάκι : Τί
θὰ ἦταν δυνατόν νὰ κάνῃ ἡ Ἀννα-
μπέλλα ὅταν εἶδε πὼς ὁ Ριχάρδος
δὲν βρισκόταν στὸ κίβσοκι. Δὲν φαν-
τάζομαι νὰ τῆς ἔκανε ὄρεξη νὰ πάῃ
περίπατο. Δὲν εἶναι δυνατόν νὰ ἔκα-
νε τίποτε ἄλλο παρὰ νὰ γυρίσῃ σπί-
τι της. Μὰ τότε ἐγὼ ἔπρεπε νὰ τὴν
εἶχα προφτάσει. Ἐρχόμενον ἀπὸ πί-
σω της, μὰ ἔχω πολὺ
μεγαλύτερα πόδια ἀπὸ
τὰ δικά της.

Βυθίστηκε ξανά στὶς
σκέψεις του, μὰ ἔξα-
φνα σὰν ἀστραπὴν πέ-
ρασε μπροστὰ ἀπ' τὰ
μάτια του τὸ αὐτοκί-
νητο μὲ τὰ κατεβα-
σμένα κουρτινάκια.

Δάγκασε τὰ χεῖλη
του ποῦ τὰ ἔκανε σχε-
δὸν νὰ ματώσουν. Ἄν
ἡ Ἀνναμπέλλα ἐξα-
φανίστηκε, αὐτὸ ἐσή-
μαινε ὅτι τὴν εἶχαν
ἀπαγάγει καὶ δὲν θὰ
τολμοῦσαν νὰ ἐπιχει-
ρήσουν ἓνα τέτοιο
πράγμα ἂν τὴν εἶχε
προφτάσει, ἂν δὲν εἶ-
χε σταθεῖ στὸ σταυρο-
δρόμι καὶ δὲν εἶχε χα-
σομερήσει μὲ τὰ δύο
μαγκόπαιδα.

Σωριάστηκε σὲ μιὰ
πολυθρόνα πιάνοντας τὸ κεφάλι του
μὲ τὰ δύο του χέρια. Ὁ Ριχάρδος καὶ
ἡ Γκρέτα ποῦ τὰ εἶχαν ὀλόκληρα χα-
μένα τὸν ἄκουσαν νὰ βογγάῃ :

— Γι' αὐτὸ τὸ καταραμένο τὸ γα-
τί. Πάντοτε αὐτὴ ἡ ἀνέτη ἀγάπη
μου γιὰ τὰ ζῶα !

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΑ'

Ἡ ἀπελπισία τοῦ Κόστ δὲν τὸν ἄ-
φησε ἀδρανῆ. Δὲν ὠφελοῦσε σὲ τί-
ποτε νὰ κλαίγεται γιὰ ἓνα πράγμα

που δεν ξαγίνεται και να χάνη πολύτιμο καιρό βάζοντάς τα με τον έαυτό του ή με τους άλλους. Έπρεπε να ενεργήση άμέσως χωρίς χασομέρι και να προσπαθήση να βρή τὰ ίχνη της μικρής.

Μέσα στο μικρό σαλονάκι της Γκρέτας οργανώθηκε ένα μικρό οικογενειακό συμβούλιο. Με την έγκρισή της Γκρέτας και του Ριχάρδου ο Καζιμίρ αποφάσισε να πάη στη γριά Όνωρινα και να την υποβάλη σε νέα ανάκριση.

Ποιός ξέρει αν τώρα που ο καθένας ήταν άναγκασμένος να παίξη με άνοιχτά χαρτιά, δεν αποφάσισε ή γριά μέγαιρα να πη την αλήθεια.

Ποιός ξέρει αν ψυχωντας μέσα στις άναμνήσεις της δεν κατάφερε να άνακαλύψη καμμὰ λεπτομέρεια σχετική με την καταγωγή της Άνναμπέλλας που να κατατοπίση τον Καζιμίρ στις έρευνές του.

Δίχως άλλο τη μικρούλα την είχαν άρπάξει και τώρα οι ίδιοι άνθρωποι που την είχαν κλέψει άλλοτε από τους γονείς της όταν ήταν μωρό και την είχαν παραδώσει με ψεύτικο όνομα στα χέρια της Όνωρίνας.

Λοιπόν αν άνακάλυπτε την αλήθεια σχετικά με την καταγωγή της Άνναμπέλλας, ύπηρχε κάποια έλπις να βρουν ποιοι την είχαν άπαγάγει και να άνακαλύψουν ίσως το μέρος όπου την είχαν κρύψει.

Αυτή ήταν κι ή γνώμη της Γκρέτας κι επάνω σ' αυτό βάσιζε κι ο Ριχάρδος όλες του τις έλπίδες. Μά ο Καζιμίρ δεν συμμεριζόταν ούτε τις έλπίδες του ενός ούτε τη γνώμη της άλλης. "Αν θά ξαναηγάινε στην Όνωρινα το έκανε μόνον για να μην έχη κανένα βάρος στη συνείδησή του. Γιατί ήταν άπόλυτα βέβαιος ότι ή γυναίκα αυτή δεν θά του έλεγε ούτε μία λέξη περισσότερο άπ' ό τι του είχε είπει την άλλη φορά. "Ωστόσο άναγνώριζε κι αυτός ότι άπά το αυτο σημείο έπρεπε να ξεκινήσουν για τις έρευνές τους.

Καληνύκτισε λοιπόν την Γκρέτα μά ή νέα του ζήτησε την άδεια να πάη μαζί του.

— Δεν φαντάζομαι να σας έμποδίσω σε τίποτα, είπε δειλά. Μά αίσθάνομαι τέτοια αγωνία κι άνησυχία που είναι αδύνατον να μείνω εδώ μόνη μου. "Αν έρθω μαζί σας μου φαίνεται πως βοηθώ κι έγώ να βρούμε την Άνναμπέλλα.

— "Αν σας κάνει ευχαρίστηση έλατε, είπε, μά μην έχετε και μεγάλες έλπίδες.

— Δεν έχω έλπίδες, άπάντησε ή νέα πηγαίνοντας να βάλη το καπέλο

λο της, μά ποιός ξέρει μήπως ή Όνωρινα...

Σε λίγα λεπτά κατέβαιναν κι οι τρεις τους τη σκάλα. Ο Ριχάρδος μη κρατώντας την άυπομονησία του πήγαινε μπροστά και άναστένανε με άνακούφιση όταν είδε τον Καζιμίρ να κάνη νόημα σ' ένα ταξί. "Ηταν άρωρινα πριν πέση άκόμη να κοιμηθώ, γιατί αν την σήκωνε από το κρεβάτι της άγουροξυνημένη είχε άκόμη λιγώτερες έλπίδες να επιτύχη. Για λογαριασμό του ήξερε πως έκείνο το βράδυ δεν θά έκλεινε μάτι μά ή Όνωρινα δεν πολυσκοτιζόταν και τόσο για την Άνναμπέλλα και δεν ήταν άπίθανο να την βρουν να ροχαλίξη με όλη της την ήσυχία παρά την έξαφάνισή της μικρής.

Καθόμνε Ριχάρδε! αν αντί να βασανίζη τον έαυτό του με αυτές τις σκέψεις τις έλεγε στον Κόστ θά μάθαινε άπ' αυτόν πως ή άπελπισία της Όνωρίνας για την έξαφάνισή της Άνναμπέλλας θά ήταν πολύ μεγαλύτερη από τις τρεις δικές τους μαζί.

(Ακολουθεί) ΚΙΜΩΝ ΛΑΚΙΔΗΣ

ΤΟ ΠΡΩΤΟ ΕΡΓΟ

... "Αρπάζει βιαστικά το πολυαγαπημένο της φυλλάδιο, σκίζει με τρεμάμενο χέρι την ταίνια. Κι' ύστερα το στριφογυρίζει με κάποιο διασταγμό. Νά τ' άνοιξη; Νά σβύση ήτοι γρήγορα τη γλυκύτατη έλπίδα; Πώς θά ναι αυτή τη φορά; Κι' αν έχη άπορριφτή και το αυτο; Τί κρούδα δυσάρεστη. Χαμογελάει με την κουταμάρα της κι άνοίγει. Σιγά, προσεχτικά, ξεδιπλώνει όλο το φυλλάδιο. Νά σκίση τὰ φύλλα με τον κοπτήρα για πιό εύκολία; "Ιεροσυλία! Κι' έτσι όπως άναποδογυρίζεται από πάνω ή Σ. Σ. Σ. δεν τον λμάνει να κοιτάξη. Καλλίτερα να δη τις άπορρίψεις πρώτα. Τί καλά! Δεν βρίσκει τίποτα εκεί. Με μία γοργή κίνηση γυρίζει το φυλλάδιο από την άλλη μεριά. "Άκ, τάν, τακτάν, ή καρδόουλα χτυπάει κάπως γρηγορότερα. Γουρλώνει τὰ μάτια της, ενώ ένα χαμόγελο χαράς άνθίζει στα χείλη της. Καλέ μπήκε! Νάτο, πρώτο, πρώτο. "Δεν τράκι έρημικό» ό τίτλος του κι' από κάτω το ψευδώνυμό της. Διαβάζει και πάλι ξαναδιαβάζει τρεχάλα τους στίχους, λές και πρώτη φορά τους βλέπει. Μά έτσι τυπωμένο το ποίημα της φαρόδ πλατό και βέβαια που δεν τ'χει ξαναδει. Είναι γιομάτη συγκίνηση. Τής έρχεται να κλάψη, να γελάση, να χοροπηδήση. Και τί όμορφο που της φαίνεται! Και...

μήπως έπειδή είναι δικό της... μά νά, πως να το πη... της φαίνεται από τὰ ξένα. "Ενα κομματάκι όλο σ' εκείνη τη γωνιά της γνέφει φιλοση μέσα της. "Η καρδιά της φουσκώνει από άγαλλίαση. Στέλνει χίλια φιλή της το δημοσίεψε. Κλείνει τὰ μάτια της σφίγγοντας στα χέρια το φυλλάδιο. Κάτι χαρούμενες εικόνες ξετυλίγονται γοργά μέσα της. Σε λίγα χρόνια ή πρώτη συλλογή... τὰ πρώτα δειλά βήματα προς τη δέξα... "Ανοίγει τὰ μάτια της και μπήγει τὰ γέλια. Δεν φανταζότανε ποτέ πως μπορούσε να τη δέρνει τέτοια ζούρλια. Κι' όλα αυτά για τρία τέσσερα τετράστιχα τυπωμένα. Μά δικά της, με το ψευδώνυμό της. Προσπαθεί να δώση στο Μπόμπη να καταλάβη τί σημαίνει το αυτο το μεγάλο νέο. "Δεν τράκι έρημικό, στη ρηματικά κρυμένο... το άπαγγέλλει δυνατά. Κι' εκείνος κουνάει την ούρα του χαρωπά και πηδάει άπάνω της. Κάτι θά κατάλαβε. "Ω ναί είναι σίγουρη, τὰ σκυλιά ναιόθουνε τόσο πολύ. Κι' άχ πως θέλει να βρη την Πόπη, τη Μαρία την "Ελένη, να τους το δείξη. Μ' αν την πάρουνε μυροδιά τί τρελλός ένθουσιασμός την έχει πιάσει, θά την κοροϊδέψουνε. "Η Πόπη μάλιστα που δεν χαμπαρίζει από τέτοια. Δεν πήρε εκείνη το μικρόβιο κατά το λέγειν της. Μπά, δεν θά τους το δείξη. "Οπλίζεται με ύφος αδιάφορο και μπαίνει μέσα στην τραπεζαρία. — Μαμά, ξέρεεις το ποίημά μου δημοσιεύτηκε! "Η Μαμά το διαβάζει και το βρίσκει καλούτσικο. Καλούτσικο! "Ορίστε λέξη. Δεν την ίκανοποιεί. Μία καλή ύπόσχεση, θά προτιμούσε να της πούνε. Το καλούτσικο κλείνει τόνση συγκατάβαση μέσα του. Τί κρίμα που δεν μιλάει ο Μπόμπης. Κατά τὰ χοροπηδήματα που έκανε σίγουρα θά τ'όρισκε ύπέροχο. Ξαναγυρίζει στο δωμάτιο της και παίρνει μία συλλογή ποιημάτων του Πορφύρα. Βάζει και το δικό της δίπλα και προσπαθεί να συγκρίνη. Αυτό το καλούτσικο της κάθισε στο στομάχι. Κι' έπειδή δεν βγάξει τελικό συμπέρασμα μοναχή της πιάνει ένα χαρτί κι' άρχίζει να γράφη. «"Αγαπημένη, μου "Διάπλαση». . . Σήμερα πήρα το φυλλάδιο σου με το ποίημα μου. "Ενθουσιάστηκα πάρα πολύ. "Η Μαμά το βρήκε καλούτσικο. "Εσύ τί λές; . . »

ΜΑΙΡΗ ΠΕΛΑΓΗ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ "ΕΡΓΑΣΙΑ ΚΑΙ ΧΑΡΑ,,

"Αγαπητοί μου, ΣΟΙ είδατε στο Ζάππειο τη γερμανική έκθεση που άνοιξε στις 3 και κλίνει στις 22 Μαΐου, δεν μπορεί να μην παρατηρήσατε και να μην έθαυμάσατε την οργάνωσή της. Πρώτη φορά είδαμε κι' εδώ μια τόσο καλά οργανωμένη έκθεση. Με μέθοδο, με σύστημα, με τάξη και προπάντων με όμορφιά. Τί ώραία, αλήθεια, τί καλλιτεχνικά, τάνάγλυφα, τὰ σκίτσα, οι εικόνες, οι επιγραφές, ή διάταξη γενικά κι' ή διακόσμηση! Και σημειώστε πως ήταν μία έκθεση κι ν η τ ή. "Ετσι όπως την είδαμε μες εδώ, την είδαν πρωτύτερα άλλες πόλεις και τώρα τη βλέπουν ή θά την ιδούν άλλες. Στήνεται και λύνεται, για να ταξιδέψη και να στηθη άλλο. Γίνεται κομμάτια, για να μεταφέρεται, όπως ένα μεγάλο, τεράστιο μηχανήμα, που έρχεται εδώ από το εργοστάσιο κομματιασμένο σε κυλίνδρους, ρόδες, μοχλούς, βίδες, και στήνεται στο μέρος που πρόκειται να λειτουργήση. "Αλλά έκτος από τις επιγραφές στους τοίχους που οδηγούν και κατατοπίζουν τον επισκέπτη σε κάθε «χώρο» ή τμήμα της έκθεσης, οι οργάνωτές της κάνουν και το έξής: Για κάθε χώρα, που επισκέπτονται, βγάζουν ένα ειδικό, πολυτελέστατο και εικονογραφημένο τεύχος του ειδικού περιοδικού τους, κι' άκόμα ένα βιβλιάρκι όπου γράφουν για το σκοπό της έκθεσης και περιγράφουν ένα-ένα τὰ εκθέματά της. "Η οργάνωση που έδρευε στη Γερμανία με διευθυντή τον δραστηριότατο δόκτορα Λέι, και που συμμετέχουν σ' αυτήν δεκάξη ευρωπαϊκές χώρες, ονομάζεται «"Εργασία και Χαρά». "Ο τίτλος αυτός δείχνει το σκοπό της. "Ο εργαζόμενος—κάθε εργαζόμενος, όποια εργασία κι' αν κάνη, είτε μαθητής σε σχολείο, είτε εργάτης σ' εργοστάσιο, είτε υπάλληλος σε γραφείο—πρέπει ναχη και την άναπαυσή του, την άναψυχή του, τη διασκέδασή του, τη χαρά του. Αυτό δεν είναι βέβαια τίποτα καινούργιο. "Ολοι οι εργαζόμενοι αναπαύονται κιόλα και διασκεδάζουν. "Αλλο ζήτημα τί είδους διασκέδαση κάνουν κι' αν έχουν πάντα τον τρόπο και τὰ μέσα να διασκεδάζουν καλά κι' όπως πρέπει. Κι' αυτό είναι το καινούργιο στο σκοπό της οργάνωσης «"Εργασία και Χαρά». Θέλει να υποδείξη τί είδους πρέπει να είναι ή «χαρ» που ακολουθεί την «εργασία», και πως μπο-

ρει να εξασφαλισθη για τον κάθε εργαζόμενο ή κατάλληλη διασκέδαση, που θά είναι άληθινή άναψυχή ή ψυχαγωγία, και πραγματικώς θά τον ξεκουράζη και θά τον ώφελη. Γιατί πρέπει να όμολογήσουμε πως οι κοινές, οι συνηθισμένες ως τώρα διασκέδσεις δεν είναι ούτε πολύ ξεκουραστικές ούτε πολύ ώφέλιμες. Κι' ή οργάνωση επιδιώκει να στρέψη τον εργαζόμενο σε άλλες, καλύτερες, ψυχικώτερες, κι' άκόμα—το κυριώτερο—να παροτρύνη την πολιτεία ώστε να διοργανώση, να συστηματοποιήση και να διευκολύνη τις καλές διασκέδσεις, για να τις βρίσκη πρόχειρες, προσίτες ο εργαζόμενος, και να μην καταφεύγη, τις ώρες της σχολής του, στο αιώσιο καφενετό ή τολέθριο ποτοπωλείο. "Εκδρομές, ταξιδάκια, γυμναστικές παιδιές, χορός, τραγούδι,

μουσική, καλός κινηματογράφος, καλό θέατρο, καλό βιβλίο, όμιλίες—αυτά κι' άλλα όμοια μπορούν να ξεκουράζουν, να διασκεδάζουν και να χαροποιούν τον εργαζόμενο. "Η ώραία έκθεση «"Εργασία και Χαρά», ή κινητή, είναι μία προπαγάνδα ανά τον κόσμο της ώραίας αυτής ιδέας. Δεν θά σας την περιγράψω, δεν θά εισέλθω σε λεπτομέρειες. Θά ήθελα χώρο για πολλές "Επιστολές, και τὰ θέματα που παρουσιάζονται καθ' έβδομάδα είναι πολλά. "Αλλωστε ο "Ανανίας έλαβε έντολή από τη «Διάπλαση» να σας ετοιμάση για την έκθεση ένα εικονογραφημένο άρθρο στη σειρά «"Νέα και Περιεργα», που έλπίζω να το έχη έτοιμο ο αγαπητός μας... τεμπέλης, για να το διαβάσετε στο έρχόμενο δωδεκασέλιδο. Σας άσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

Ο ΚΩΣΤΑΚΗΣ ΘΕΛΕΙ — Ο ΚΩΣΤΑΚΗΣ ΔΕΝ ΘΕΛΕΙ

ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ

Θ' "Η μαμμά του Κωστάκη, που φροντίζει πολύ για την άνατροφή του, αποφάσισε να τον στείλη και στο χοροδιδασκαλείο. "Οχι μόνο για να μάθη χορό, παρά για ναποκτήση και καλούς τρόπους και να γίνη μία μέρα άνθρωπος του κόσμου. "Αλλά ο Κωστάκης δεν θέλει να γίνη άνθρωπος του κόσμου, ούτε να μάθη χορό που τον συχαινεται. Να κάνη γυμναστική, σπόρτ, μάλιστα! αλλά να χορεύη, ά μπά, μπά! "Ο χορός, λέει, είναι για τὰ κορίτσια. Κι' όσο για τρόπους, οι δικό του, λέει, είναι πολύ καλοί: δεν έχει ανάγκη να μάθη κι' άλλους. "Μόσσο, για να μη φωνάξη ή μαμμά, ο Κωστάκης άναγκάζεται νακοιμηθώ τη ντανά του στο χοροδιδασκαλείο. Την ώρα εκείνη, ο κ. Καροίλλιας, ο χοροδιδάσκαλος, κάνει μάθημα σε πέντ' έξη αγορόκια και κορίτσια της ηλικίας του Κωστάκη. Τί χαριτωμένα που είναι! —"Α, να κι' ο καινούργιος μου μαθητής! φωνάζει ο κ. Καροίλλιας καθώς τον βλέπει: Πλησίασε, μικρό μου. Δεσποινίδες και κύριοι να σας συστήσω το συμμαθητή σας. . . Του κάνουν υποκλίσεις και του χαμογελούν. "Ο Κωστάκης άντικαιρετά άλλ' άγέλαστο. Και γυρίζοντας στο δάσκαλο, του λέει: — Ναι, αλλά έμένα, να ξερετε, δεν μαόσει ο χορός. "Ηθοα για να ευχαριστήσω τη μαμμά, αλλά δεν θέλω να χορεύω. — Πώς; κάνει έκπληκτος ο κ. Καροίλλιας. Δεν θέλετε να χορέψετε; Αυτό πρώτη φορά μου συμβαίνει. — Πρώτη ή δεύτερη, μου είναι αδιάφορο. Δεν θέλω, σας είπα! — Κι' ή κυρία μαμμά σας, που μ' επιφόρτισε να σας μάθω χορό; — Δεν θά χορέψω.

— Κι' αν εγω σας πω... πως θα χορέψετε ;
 — Πως, με τη βία ;
 — Δεν ξερω. Βάζουμε όμως στοίχημα πως θα χορέψετε θέλοντας και μη ;
 — Μη στοιχηματίζετε, γιατί θα χάσετε.
 — Καλά, αυτό θα το ιδούμε.
 (Ακολουθεί)

Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ

ΤΟΜ ΣΩΓΕΡ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ υπό MARK TWAIN

— Συνέχεια από το προηγούμενο —

Καθώς τα δυο αγόρια περπατούσαν έτσι περίλυπα, ανανέωσαν τους δρκους της φιλίας τους και ώρκιστηκαν να βρίσκονται πάντα μαζί ενώμένοι σαν αδελφοί και να μη χωρισθούν ώσπου να τους γλυτώσει ο θάνατος από τα βόσκανα αυτού του μάταιου κόσμου. Ο Τζόε είχε την πρόθεση να γίνη έρμημίτης, να ζή με ξεροκόμματα στο βόθος μιας σπηλιάς και με τον καιρό να πεθάνη από τις στερήσεις, το κρύο και τη λύπη. Οταν όμως άκουσε τα σχέδια του Τόμ είδε πως ή τυχοδιωκτική ζωή παρουσίαζε σημαντικά πλεονεκτήματα και δέχθηκε να γίνη πειρατής μαζί του.

Τρία μίλλια παρακάτω από το χωριό τους, σ' ένα σημείο όπου ο Μισοσιπής είχε πλάτος περισσότερο από ένα μίλλι, βρισκόταν ένα μακρόστενο δασωμένο νησάκι. Το νησάκι ήταν άκατοίκητο και βρισκόταν κοντά στην αντικρινή όχθη που ήταν σκεπασμένη μ' ένα άδιαπέραστο δάσος. Το μέρος αυτό έμοιαζε σαν πλασμένο για το σκοπό τους κι' έτσι διάλεξαν το νησάκι για λημέρι και όρμητήριο. Ποιοι θά ήταν τα θύματα που θά έπεφταν στα χέρια τους, αυτό δεν τους ένοιαζε και τόσο πολύ. Περισσότερο τους άπασχολούσε ή σκέψη που θά έβρισκαν τον Χώκλμπερρυ Φίν για να τον κάνουν κι' αυτόν σύντροφό τους. Τον βρήκαν τέλος σε μια από τις συνειθισμένες του γωνιές και δεν χρειάστηκε ν' αναπτύξουν και πολύ μεγάλη ευγνωμοσύνη. Αμέσως πήγε μαζί τους γιατί και σ' αυτόν άρεσαν οι περιπέτειες και δεν ήταν δύσκολος. Αφουλοπόν τα συμφώνησαν όλα, χωρίστηκαν για να συναντηθούν σ' ένα ώρισμένο μέρος δυο χιλιάμετρα μακριά από το χωριό, τη συνειθισμένη τους ώρα—δηλαδή τα μεσάνυχτα.

Εκεί βρισκόταν άραχμένη μια σχεδία καμωμένη από κορμούς δένδρων και λογάριζαν να την πάρουν με το έτσι το θέλω, σαν άληθινοί πειρατές.

Καθένας έπρεπε να φέρη άγκίστρια και πετονιές μαζί του και τόσα τρόφιμα, όσα θά του ήταν εύκολο ν' άρπάξη κρυφά, με το σκοτεινότερο και μυστηριώδεςτρο τρόπο, όπως ταιριάζει σε ληστές του είδους τους. Προτού περάση το απόγευμα φρόντισαν όλοι να διαδώσουν με κρυφή περιηφάνεια ότι πολύ γρήγορα στο χωριό θ' άκούγονταν «μεγάλα πράγματα». Σ' όσους έμπιστεύονταν όμως την κρυφή αυτήν είδηση φρόντιζαν κιόλας να τους βουλωμένο και να περιμένουν να ιδούν.

Κατά τα μεσάνυχτα έφτασε ο Τόμ μ' ένα καπνιστό χοιρομέρι και μερικά άλλα μικροπράγματα και άθησε ανάμεσα στα χαμόδεντρα που βρισκονται σ' ένα μικρό ύψωμα, πάνω από το προσδιορισμένο μέρος. Ήταν άστροφεγγιά και άπόλυτη γαλήνη βασιλευε. Ο έπιβλητικός ποταμός άπλωνόταν σαν ώκεανός, άκίνητος και άπέραντος. Ο Τόμ στάθηκε μια στιγμή ν' άκούση, μα κανένας ήχος δεν τάραζε την νεκρική σιγή γύρω του. Τότε έβγαλε ένα συρτό και και χαμηλό σφύριγμα. Ένα άλλο καθαρό σφύριγμα

του άποκρίθηκε από κάτω. Σφύριξε πάλι, άλλη μια φορά και έλαβε πάλι την ίδια άπάντηση. Τότε άκούστηκε μια σιγανή φωνή να ρωτάη :
 — Τίς εί ;
 — Τόμ Σώγερ, ο Μαύρος Έκδικητής της Ισπανικής Κατοχής. Πήγτε μου τα όνόματά σας ;
 — Χώκ Φίν, ο Έρυθρόχειρ και Τζόε Χάρπερ ο Τρόμος των Θαλασσών.

Τους τίτλους αυτούς τους είχε προμηθευθή ο Τόμ από τ' άγαπημένα του μυθιστορήματα.

— Καλά. Προχώρει εις το παρασύνθημα.

Δυο βραχνοί ψίθυροι πρόσφεραν μαζί την ίδια τρομερή λέξη μέσα στην έρη σιγή της νύχτας :

— ΑΙΜΑ !

Τότε ο Τόμ πέταξε το χοιρομέρι από ψηλά στους άλλους κάτω και άφέθηκε να κατακυλήση τον κατήφορο, με μεγάλη βλάβη των ρούχων του και του πετσίου του. Η άλήθεια είναι πως ύπρχε ένα μονοπάτι που κατέβαινε από το ύψωμα στην παραλία, μα καταδέχεται ποτέ ένας πειρατής αυτά τα άκίνδυνα και πεζά πράγματα :

Ο «Τρόμος των Θαλασσών» είχε φέρει μαζί του ένα μεγάλο κομμάτι λαρδί και του είχε βγει ή ψυχή ώσπου να το κουβαλήση ως εκεί.

Ο Χώκ Φίν, ο «Έρυθρόχειρ» είχε κλέψει ένα τσουκάλι και κάμποσα μισοξεραμένα φύλλα καπνού καθώς και μερικά καλαμποκότσανα για να τα κάνη πίτες, μέλο που κανείς από τους πειρατές δεν έκάπνιζε εκτός άπ' αυτόν τον ίδιο.

Ο «Μαύρος Έκδικητής της Ισπανικής Κατοχής» είπε ότι δεν έπρεπε να έπιχειρήσουν να ξεκινήσουν δίχως να πάρουν φωτιά μαζί τους. Αυτή ήταν μια πολύ σωστή και πετυχημένη σκέψη, μα πως να τη βάλουν σ' έφαρμογή ; Την έποχή εκείνη τα σπέρτα, και μάλιστα στο μέρος αυτό, ήσαν σπάνια. Είδαν τότε καμιά έκατοστή βήματα παρακάτω επάνω σε μια μεγάλη σχεδία να καίη μια ζωηρή φωτιά και μπορούσαν να πάρουν άπ' αυτήν κανένα αναμμένο δαυλί. «Αμ έπος άμ» έργον. Με μύριες προφυλάξεις σύρθηκαν ως εκεί. Αυτή ήταν σ' άλήθεια μια σοβαρή κι' επικίνδυνη περιπέτεια. Σταματούσαν κάθε λίγο και λιγάκι, έβχζαν το δάχτυλο στο στόμα κι' έλεγαν «Σούτ !». Άρπα-

Έκανε μια τούμπα ανάποδη μπρός στα πόδια της Μπέκυ. (Σελ. 210, στ. β').

ΕΙΚΟΝΕΣ ΠΑΙΔΙΩΝ ΕΚ ΤΟΥ ΦΥΣΙΚΟΥ

— Άλλα κοριτσάκια τρελλαινούνται για κομμάκια. Έγώ δεν δίνω την αρκουδίτσα μου—τη λέω έτσι από άγάπη, κι' ως είναι πιο μεγάλη κι' από μένα—να πάρω όλες τις κομμάκιες του κόσμου !

ξαν με τα χέρια τους τη λαβή από άνύπαρκτα σπαθιά. Έδωκαν διαταγές ψιθυρίζοντας ύπόκωφα πως αν τυχόν κουνιόταν ο έχθρός «να τον καρφώσουν με τα σπαθιά τους» γιατί «μόνον οι νεκροί δεν μιλούν».

Ήξεραν κι' οι τρεις τους πολύ καλά πως οι νοικοκυραίοι της σχεδίας βρισκονταν όλοι κάτω στο χωριό για να ψωνίσουν ή να πιουν κανένα κρασάκι στην ταβέρνα, μα αυτό δεν ήταν λόγος για να φερθούν με λιγώτερο πειρατικό τρόπο.

Αφού έβγαλαν μ' έπιτυχία σε τέλος τη ριψοκίνδυνη αυτήν επιχείρηση, μπήκαν στη σχεδία και ξεκίνησαν. Ο Τόμ είχε το πρόσταγμα. Ο Χώκ τραβούσε το πίσω κουπί και ο Τζόε το εμπρός. Ο Τόμ στεκόταν στη μέση της σχεδίας με ζαρωμένα φρύδια και σταυρωμένα χέρια κι' έδινε τα παραγγέλματα ψιθυριστά μα με άυστηρή φωνή :

— Όρτσα ! Γυρίστε την κατά τον άνεμο !

— Στις προσταγές σου, καπετάνιο μου.

— Γειά σας, παλληκάρικ, τραβάτε δυνατά ! Δεξιώτερα λιγάκι :

— Στις προσταγές σου, καπετάνιο μου !

— Πάρτε γραμμή !

— Γραμμή καπετάνιο μου !

Τα παιδιά άφηναν τη σχεδία να κατεβαίνη όμαλά και κανονικά στη μέση του ποταμού άκολουθώντας το ρεύμα και το καταλαβαίνη ο καθένας πως τα παραγγέλματα του Τόμ γίνονταν μόνο για «τους τύπους» και δεν είχαν την άξίωση να θεωρηθούν για τίποτε περισσότερο.

— Τι πανιά έχετε σηκωμένα ;

— Τους παπαφίγιους και τους φλόκκους, καπετάνιο !

— Σηκώστε και τους κόντρα φλόκκους. Έξη από σας ν' άνεθούν να δέσουν τα πανιά, εμπρός παιδιά, για σας !

— Στις προσταγές σου, καπετάνιο μου.

Τα παιδιά έστριψαν τη σχεδία λίγο προς τα δεξιά και κράτησαν τα κουπιά. Στα επόμενα τρία τέταρτα της ώρας δεν άκούστηκε λέξη. Στην αντικρινή όχθη βρισκόταν το χωριό και τέσσερα-πέντε φωτά έδειχναν το μέρος που βρισκόταν. Κοιμόταν ειρ-

ρηκά, σε μιάν άμμο, καμιά έκατοστή μέτρα πέρα από τη μύτη που σχημάτιζε το νησί και τα παιδιά μπήκαν στο νερό ως τα γόνατα και βγήκαν στη στεριά. Για σκηνή τέντωσαν σε μια άπόνεμη μεριά ένα παμπάλαιο πανάκι που βρισκόταν επάνω στη σχεδία με το σκοπό να φυλάνε κάτω άπ' αυτήν τις ζωτροφίες τους. Αυτοί οι ίδιοι όμως θά κοιμόνταν κάτω από τον έλεύθερο ούρανό, είτε έβρεχε, είτε χιονίζε, όπως έταιρίαζε σ' έλεύθερα πουλιά που ήσαν.

Δίπλα σ' έναν πεσμένο κορμό δέντρου, καμιά τριανταριά βήματα μέσα στο σκοτεινό δάσος, άναψαν φωτιά, τη γάνισαν λίγο λαρδί για το δείπνο τους και καταχέρισαν το μισό χοιρομέρι. Τους φαινόταν θαυμάσιο, έξοχο πράγμα να γλεντούν έτσι έλεύθερα μέσα στην καρδιά του παρθένου δάσους ένδς άκατοίκητου νησιού, μακριά από τις κατοικίες των ανθρώπων και ώρκιστηκαν άναμεταξύ τους να μην ξαναγυρίσουν ποτέ πίσω στα δεσμά του πολιτισμού.

Οι άναλαμπές της φωτιάς φωτίζαν το πρόσωπό τους κι' έρριχναν την κόκκινη άνταύγεια της επάνω στους κορμούς από τα δέντρα που έμοιαζαν με κολώνες εκκλησίας και επάνω στις φυλλωσιές τους και στις άνακατωμένες περιπλοκάδες. Όταν εξαφανίσθηκε και το τελευταίο κομματάκι από το χοιρομέρι τα παιδιά έαπλώθηκαν επάνω στα χοιτάκια γεμάτα μακαρότητα. Θά μπορούσαν βέβαια να διαλέξουν κανένα μέρος λίγο πιο δροσερό, μα δεν ήθελαν να περιφρονήσουν την παράδοση.

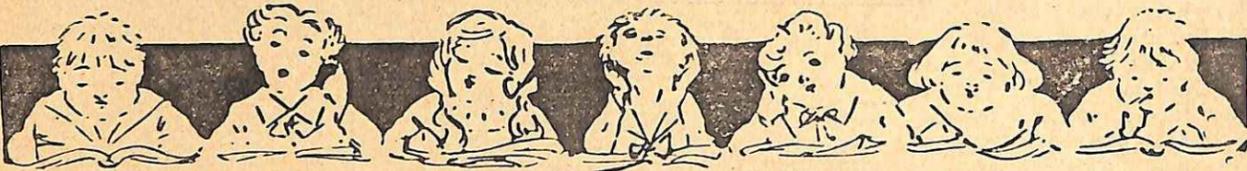
(Ακολουθεί) ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΡΣΟΥΛΗ

ΑΦΘΑΣΤΟΣ ΠΟΘΟΣ

Στης θάλασσας τα βάθη ένα κογγύλι που κλείνει το μεγάλο θησαυρό. Ω νάταν βολετό μου να το βρω. Στης θάλασσας τα βάθη το κογγύλι.

Στων ούραων τα ύψη κάποιο άστέρι. Που χύνει το λαμπρότερο το φως. Ω νάταν και να σ' έφερα να πώς. Στων ούραων τα ύψη χρυσάστέρι.

Μέσ' στα πυκνά τα δάση που κοιμμένη. Του σκότους ή νεράιδα τριγυρνά. Ω νάταν ή ψυχή μου να έρευνα. Μέσ' στα πυκνά τα δάση αυτά κοιμμένη. ΜΑΡΙΑ Μ. ΦΑΛΑΓΚΑ

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

Ρ Ε Μ Β Α Σ Μ Ο Ι

Κι' άκούω κάποιο φυλλοθρόισμα Πουόχεται από μακρὰ σάν μελωδία, Ψιθύρισμοι ρακιοὺ πὸν παφλαστὰ Γεμίσει ἀπ' τῶν ἀνθῶν τὴν εὐωδία.

Κι' άκούω κάποιας μουσικῆς πνοῆς Κιθάρας νότες ἀπομακρυσμένης Κι' άκούω κάποιο σφύριγμα γλυκὸ Σάν τὴ φωνὴ σειρήνας μαγευμένης.

Καὶ βλέπω ἴσκιους πὸν διαβαίνουνε Καὶ φεύγουνε, περνοῦν, πετάνε, πάνε, Σάν τὶς μορφῆς παραμυθιῶν παλιῶν, Πὸν ποτε κλαίνε, ποτε μᾶς γελάνε.

Καὶ βλέπω ὅλα μου τὰ ὄνειρα Νὰ ζωντανεύουνε, μορφήν νὰ παίρνουν Καὶ μὲς στὰ πλάσια τῆς ξενιοσιᾶς Τῆς εὐτυχίας νὰ μὲ συνεπαίρνουν.

Λευκὴ Καμέλια [B]

ΟΤΑΝ ΣΕ ΠΡΟΤΑΝΤΙΚΡΥΣΑ ΤΟΥ ΠΕΡΙΚΛΕΟΥΣ ΑΣΤΥ

— Δυὸ μίλια καὶ θὰ φτάσουμε πιά στὴν Ἀθήνα σας, ἐπιτέλους ἀπαντᾶ ὁ καπετάνιος, κἀμπετε λίγη ὑπομονή.

Ἐγὼ μὲν ἄφωνα ξεφυλλίζω ἕνα περιοδικό, δὲν πιστεύω τίποτα, κοιτῶ τὸν ὀρίζοντα μὰ δὲν βλέπω τίποτα.

Εἶν' ἕνα ὄνειρο, λέω, δίχως ἄλλο κι' αὐτὸ, ἐγὼ στὴν Ἑλλάδα μας; στὴν Ἀθήνα μας; πλέουε στὸ Σιωνικό; ὄχι, ὄχι γέννημα τῆς νοσταλγίας μου θάναι.

Μένω ἀδιάφορη στὶς σιζητήσιες πὸν γίνονται γύρω μου καὶ βυθίζομαι στὶς σκέψεις μου, φέρονε μὲ τὰ μᾶτια τῆς φαντασίας μου γιὰ χιλιοστὴ φορά τὴ γλυκειὰ μου πατρίδα, πασπατεύω τὴ μνήμη μου γιὰ νὰ στηριχθῶ σὲ τίποτα θετικὸ μὰ τίποτα, τίποτα, ὅλα ἔχουν ἀβύσει ἔφυγα τόσο μικρὴ καὶ τόσο χρόνια πού...

Ἐνα ξαφνικὸ σφύριγμα μ' ἔκαμε νὰ πεταχθῶ ἀπότομα, κοιτάζω γύρω μου, ὦ Θεέ μου, εἶν' ἀλήθεια ὅ,τι ἀκούω, ὅ,τι βλέπω, ὅ,τι αἰσθάνομαι, νὰ ὁ Πειραιεὺς καὶ πέρα μὲς τὴν οὐχθὴ ἕνας βράχος. Φωνὲς ἀπὸ δῶ κι' ἀπὸ κεῖ δὲν μ' ἀφήνουν νὰ κλωσκηφθῶ τί συμβαίνει κι' ἄξαφνα τὸ πόδι μου πατᾶ στὸ ἱερὸ χῶμα τῆς πατρίδας μου.

Μιά συγκίνηση, ἕνα ῥίγος μὲ κυρτεῖ. Τ' ὄνειρο γίνεται πραγματικότης. Ἀναπνέω βαθειὰ τὸν ἀτμικὸ ἀέρα καὶ βλέπω, βλέπω τὸ μέρος πὸν πρωτοπάτησα στὴν πατρίδα μου.

Ἀλλεπάλληλα γεγονότα γίνονται γύρω μου κι' ἀφίρως ἐν' αὐτοκίνητο μὲ μεταφέρει στὸν ἱερὸ βράχο.

Σταματῶ ἀπότομα, δὲν μπορῶ νὰ

πλησιάσω τὸ βωμὸ τῆς αἰωνιότητος. Νομίζω ὅτι βοίσκομαι μπρὸς στὴν ἱερὴ πύλη καὶ φοβᾶμαι μὴ μολύνω μὲ τὴν εἰσοδὸ μου τὴν ἀγνότητά σου.

Ὅλες οἱ περιγραφῆς σβύνουν μπρὸς στὸ μεγαλεῖο τοῦ πὸν μόνο ὄσοι τὸν βλέπουν πρώτη φορά αἰσθάνονται τὴν ἱερὴ συγκίνηση καὶ κατάντη.

Ὁ Παρθενώνας ἀτενίζει περὶφανεὸς κι' ἀδιάφορος γύρω τοῦ κι' οἱ ἔξη κόρες μένουν ἀλύγιστες, γιὰ ἔχουν κι' αὐτὲς τὸ κάλλος τοῦ.

Κυτᾶζω ὕστερα καὶ κάτω καὶ νομίζω πὸς βοίσκομαι σὲ σύννεφο καὶ ρουφῶ, ρουφῶ ἄπληστα μὲ τὰ μᾶτια μου ὅλη τὴν Ἀθήνα πὸν στέκεται γύρω στὸν Παρθενῶνα τῆς, ταπεινὴ κι' αὐτὴ προσοκνητέρα τοῦ.

Μιά δὴν πὸν πρώτη φορά τὴν εἶδα χαιρέτησε τὸ μεγαλεῖο πὸν ἀπλώνεται γύρω μου καὶ γὰ μὲ τὴν ἱερὴ συγκίνηση ἔφρευγα πάλι γιὰ τὸ μακρὸν μου ταξίδι.

Καρυάτης [B]

Η ΜΙΑ ΕΤΡΟΜΑΞΕ ΤΗΝ ΑΛΗΗ

Ἦταν ἡ ὥρα ἐννιάμιση βράδυ, ἐμεῖς τὰ παιδιὰ εἴχαμε πέσει στὰ κρεββάτια μας. Ἐγὼ μὲλο πὸν νύσταξα δὲν μποροῦσα νὰ κοιμηθῶ. Ἐξάφνα μου ἦρθε μιά ἰδέα γιὰ νὰ διασκεδάσω τὴ νύστα μου. Σηκώθηκα ἀπ' τὸ κρεββάτι καὶ τυλίχθηκα μ' ἕνα σεντόνι ἄπρη καὶ βγήκα ἀπὸ τὴν κρεββατοκάμαρα τραβόντας κατὰ τὴν κουζίνα.

Μόλις ἔφθασα στὴν πόρτα πὸν χωρίζει τὴν κουζίνα ἀπὸ τὴν τραπεζαρία εἶδα ἀέναντι ἕνα μαῦρο πρᾶγμα ὀν ἄνθρωπος νὰ ἔρχεται πρὸς τὸ μέρος μου' πλησίασα λίγο πὸν κοντὰ κρατώντας τὴν ἀναπνοὴ μου καὶ τότε κατάλαβα πὸς ἦταν ἄνθρωπος. Ἐβαλα τὶς φωνῆς φεύγοντας τροχάλα κατὰ τὴν κρεββατοκάμαρα, ἀκούοντας ἀπὸ πίσω μου τὶς ἴδιες τρομαγμένες φωνῆς νὰ φεύγουν κατὰ τὸ ἀντίθετο μέρος. Ἐπῆσα γρήγορα στὸ κρεββάτι μου καὶ κουκουλώθηκα μέχρι τὸ κεφάλι, καὶ τρέμοντας ἀπὸ τὸ φόβο μου ἀποκοιμήθηκα.

Τὸ πρωτὸ μὲ μόλις ξόπνησα φθάνοντας στὴν κουζίνα συνάντησα τὴν Μαρία πὸν σκεύψιζε.

— Ἐρεῖς! — μου λέει — τί ἔπαθα χθές;

— Τί;! λέω μὲ περιέργεια καὶ προσπαθώντας νὰ κρύψω τὰ γέλια.

— Εἶδα ἕνα φάντασμα!

Ἐ! τότε ξέσπασα πιά στὰ γέλια. Καταλαβαίνετε βέβαια ὅτι τὸ φάντασμα ἦμουν ἐγὼ, καὶ τὸ μαῦρο πρᾶγμα, πὸν κουνιόταν χθὲς τὸ βράδυ ἦταν ἡ Μαρία.

Μαγεμένο Ρόδο [Γ]

ΣΤΗ ΜΑΥΡΗ ΜΟΥ ΠΟΔΙΑ

Ἀγαπημένη μου μαῦρη ποδίτσα, πὸς βοίσκεσαι τώρα πεταμένη μέσα στὸ μεγάλο συρτάρι! Ποῦν' οἱ παλιές σου δοξες; Πὸς φαίνεσαι θλιμμένη! Ἴσως καθρεφτίζεις τὴν ψυχὴ μου αὐτὴ τὴ στιγμή. Σιδερωμένη, βαλμένη τακτικά μὲ τὴν μαῦρη μελανία ἀκόμη στὸν κάτασπρο γιακά σου.

Εἶναι ἀπὸ τὰ τελευταῖα διαγωνίσματα, τὰς ἀπολυτηρίους ἐξετάσεις. Σοῦ τὴν ἔκανε ἐκεῖνη ἡ τρελλο-Νίτσα μὲ τὸ στυλὸ τῆς. Τώρα ὅμως ἡσυχάσας δὲν σὲ παίρνω πιά νὰ σὲ φορῶ βιαστικά ἔτσι πὸν νὰ σκίζεσαι καὶ νὰ σὲ ῥάβω ἀκόμα βιαστικώτερα. Δὲν εἶσαι καλύτερα ἔτσι; Ὅχι; Ἀσφαλὸς θὰ νὰ σὲ σταλγῆς τὶς τελευταῖες, τὶς παρελάσεις ὅπου φιγουράριζες φρεσκοπλυμένη.

Τώρα θάπορῆς γιατί δὲν σὲ παίρνω νὰ σαπουνίσω μὲ φουόρια τὸ γιακά σου γιὰ νὰ φύγῃ ἡ μελανία.

Ὅχι, θὰ τὴν ἀφήσω γι' ἀνάμνηση. Δὲν ξέρεις τί εἶναι αὐτό; Εἶναι κάτι πολὺ πιερὸ καὶ πολὺ γλυκὸ μαζί.

Νά, γιὰ νὰ καταλάβης. Τώρα πὸν σὲ βλέπω θυμάμαι τόσα, τόσα! Βλέπω ὀλοζώντανη μπροστὰ μου τὴν τάξη μου, τοὺς καλοὺς μου καθηγητὰς, ἔ, τοὺς θνητᾶσαι; Θυμᾶσαι πόσα δάκρυα σὲ γέμισα μὰ ἡμέρα πὸν μὲ μάλωσε ἀδικὸ κ. γυναισιόρχης;

Ἐρεῖς θάδινα ὀποιαδήποτε τωρινὴ χαρὰ γιὰ νὰ νοιάσω μὰ σχολικὴ λύπη. Παράξενο ἔ; Καὶ ὅμως... Καὶ τὰ γέλια! Ἐχω τώρα ἕνα χροῖον νὰ γελᾶσω μὲ τὴν καρδιά μου. Νά, δὴ αὐτὰ μὲν βαρύνουν τὴν ψυχὴ καὶ μὲ κἀνουν... Ὅχι, ὅμως, δὲν ἔχω τίποτα, περασμένα πράγματα. Πρῆξαι νὰ εἶμαι χαρούμενη, ἔτσι δὲν εἶναι; Δὲν ἔχω τίποτα... Ἀχ, μὰ μυγίτσα μπῆκε στὸ μᾶτι μου...

Ὀλυμπιονίκης [A]

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ἡ Διδασκάλισσα: Γιατί, Λίνα δὲν ἔλυσες ὅλα τὰ προβλήματα πὸν σὰς εἶχα βάλει;

Λίνα: Γιατί ἡ θεία μου δὲν εἶχε καιρὸ, κυρία, νὰ μοῦ τὰ λύσῃ καὶ τὰ τέσσαρα.

Δοξασμένο Ἀκρωτήρι

* *

Ὁ Νίκος μὲ δεμένο μᾶτι: — Ἀχ, Πέτρο μου, μὲ πονεῖ τὸ μᾶτι μου, μήπως ξέρεις εὐὸ κανένα φάρμακο;

— Τί νὰ σοῦ πῶ καὶ μὲνε, Νίκο, ἔτσι καὶ μένα πέρσω μου πονοῦσε τὸ δόντι μου καὶ δὲν μοῦ πέρασε παρὰ ὅταν μοῦ τὸ ἔβγαλαν.

Πρόμαχος τῆς Ἐλευθερίας

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀθήναι 42 ὁδὸς Εὐριπίδου τὴν 17 Μαΐου 1938

ΚΑΘΩΣ βλέπετε παρακάτω, ἡ Ἐπιτροπὴ γιὰ τὸ Ἄδρο στὸ Φαῖδωνα θυμίζει τὴν προθεσμία τοῦ Διαγωνισμοῦ τῆς γιὰ τὸ ἀφιερωτικὸ Ἐπίγραμμα. Παρακαλῶ κι' ἐγὼ ὄσοις σκοπεύουν νὰ στείλουν, νὰ μὴν ἀργήσουν. Τὴν 31 Μαΐου πρέπει νὰ εἶναι συγκεντρωμένες οἱ ἀπαντήσεις, γιὰ νὰ προβῆ ἡ Ἐπιτροπὴ στὴν κρίση καὶ... στὰ περαιτέρω.

Στέφανε Ναθαναήλ, ἡμέρα σου ἀπαντῶ μὲ τὸν ὀνόμα σου, ἀπὸ τὸ θέλεις, στὸ ἔξῃς ὅμως σὲ παρακαλῶ νὰ βάλῃς τὸ ψευδώνυμό σου. Κανονίσθηκε πιά τὸ τύπωμα τοῦ φυλλαδίου μου καὶ τώρα εἶσαι χωρίς θὰ τὸ λαβαίνεις. Πολὺ μ' εὐχαρίστησε τὸ γράμμα σου, τὸ ἔδειξα μάλιστα καὶ στὸν κ. Φαῖδωνα πὸν εὐχαρίστησε γιὰ ὅσα γράφεις. Ὁ Σὺλλογος τί γίνεται; τὸν ἰδρύσατε;

Ἀλήθεια, Ἀφρόδεσσα, εἶναι ὄρατο νὰ γρυπνῆ κανένας διαβάζοντας ἡ γράφοντας τὴ νύχτα, ὅταν κοιμῶνται ὄλα καὶ στὸ σπῆτι βασιλεύει ἡσυχία ἀλλὰ ὑπὸ τὸν ὄρο νὰ μὴν εἶναι πολὺ ἀργά, γιατί. ἔρεῖς, ἡ ἀγρῦνια, μετὰ τὰ μεσάνυχτα, βλέπει τὰ παιδιὰ. Ὅσο γιὰ τὰ ζῶα πὸν ἀγαπᾶς, μπορεῖς νὰ εἶσαι βέβαιη πὸς σκέπτονται κι' αἰθάνονται ὅπως καὶ οἱ ἄνθρωποι. Τί θὰ αἰθάνοσαν π. χ. εὐὸ ἄν πινοῦσε ἡ στενωχωρίοσαν μονάχη κι' ἔρχοταν ἡ μητέρα σου νὰ σοῦ κἀμῃ συντροφία καὶ νὰ σοῦ δῶσῃ νὰ φᾶς; Τὸ ἴδιο, ἀπαράλλαχτα, αἰθάνονται καὶ τὰ γατάκια, ὅταν ἀνοίξῃς τῆς γάτας νὰ πάῃ κοντὰ τους. Ὁρατο καὶ ποιητικὸ τὸ σημερινὸ σου γράμμα. Σοῦ ἔστειλα 10 τετραδία.

Νὰ ἐπιτύχης στὶς ἐξετάσεις σου, Κατασκοπε 33, καὶ δὲν πειράζει ἄν θὰ μοῦ γράφῃς ἀρατίστρα. Φαντάζομαι τί ὄρατα πὸν θὰ πέρασε τὸ Πάσχα στὴν ὄρατα σου πατρίδα, πὸν εἶχες καὶ τόσον καιρὸ νὰ τὴν ἰδῆς. Τὸ κομμάτι σου θὰ τὸ διαβάσω μὲ τὴ σειρά τοῦ καὶ θὰ σοῦ πῶ. Ἄν ἔσται ἔλεος φέτος Σὺλλογὴ Πνευματικῶν Ἀσκήσεων, δὲν μπορεῖς νὰ στείλῃς τώρα κι' ἄλλη ἄν ὅμως ἡ Σὺλλογὴ σου πὸν ἔχω εἶναι περσινὴ, πρέπει νὰ μοῦ στείλῃς καινούργια ὡς τὸ τέλος αὐτοῦ τοῦ μηνός. Δὲν εἰδέα-σε τὴ σχετικὴ δὴλώσή μου;

Ραμουσαία Ἀργεμῖς, πολὺ ὄρατο τὸ πρωτομαγιάτικο γράμμα σου, λὲς καὶ μοσχὸ βλοῦσος ἀπὸ τὰ λουλούδια πὸν τριγυρίζουν τὸ σπῆτι σου... Εἰσαπτε ἔξῃ ἀδελφές; Ἄ, μὰ χαῖρω πολὺ πὸν ἔχω τόσες φίλες. Καὶ βέβαια πὸν οἰγὰ-οἰγὰ θὰ πᾶρουν κι' οἱ ἄλλες ψευδώνυμα καὶ θὰ μῖποῦν στὴν κίνηση σάν καὶ σένα, πρῶτα οἱ μεγαλύτερες καὶ κατόπι οἱ μικρότερες ὡς τὴν τελευταία. Νὰ τοὺς πῆς λοιπὸν πὸς τίς φιλοῦ καὶ περιμένω.

Μίνυ-Μάους, θὰ εἶδες τὴν ἔγκριση τοῦ ψευδώνυμου σου. Κανένα λάθος δὲν ἔγινε: στὸ Μάρι ἐστειλα τὶς διευθύνσεις ὄλων ἐκείνων πὸν, ὅπως εὐὸ. ἀνανήσων τὴ συνδρομὴ τοῦ ἐντός τῆς προθεσμίας. Φαίνε-ται ὅμως πὸς τὰ Βιβλία τὰ στέλνουν ἀπὸ ἐκεῖ λίγα-λίγα καὶ γι' αὐτὸ ἄλλοι τὸ ἔχουν λάβει πρὸ πολλοῦ κι' ἄλλοι τὸ περιμένουν ἀκόμα. Θὰ τὸ λάβῃς λοιπὸν καὶ σὺ.

Ὅτε νὰ βγαίνω συχνότερα μπορῶ, Νίκο, ὅτε ὁ καιρὸς νὰ περᾶ γρηγορώτερα, γιὰ νὰ μὴν ἀνυπομονῆς κατ' ἀνάγκη λοιπὸν πρέπει νὰ εἶσαι ὀπομηνητικὴ ἡ ὀπό-μνη ὅπως τὸ λὲς (καὶ μᾶρζει αὐτὴ ἡ λέξη, ὀπόμνηος, ὀπόμνηος) εἶναι ἐντελὸς

δημοτικὴ). Εἶδα πὸς ο' εὐχαρίστη ἡ ἀλληλογραφία σου μὲ Διαπλασποῦλα. Ἡ πρώτη καὶ. ἀλλὰ δὲν ἔχει ἀνανεῦσαι ἀκόμη τὸ ψευδώνυμό τῆς ἡ δευτέρα ὄχι, δὲν εἶναι πιά.

Παλιὸ Βιολί, ἕνα γράμμα σου ἀπὸ τὸ Μάριτ εἶχε ἀνακατευθῆ μὲ κομμάτια Συνεργασίας καὶ μόλις σήμερα τὸ ἀνακάλυψα. Ἐτσι εἶμαι κι' ἐγὼ δικαιολογημένη γιὰ τὴν ἀργοπορία μου, γιατί καὶ σὺ δικαιολογεῖσαι διὰ μακρῶν γιὰ τὴ δική σου. Τὸ νόστιμο εἶναι πὸν, ἐκεῖ πὸν ἦθες νὰ πῆς πὸς δὲν σάφριαν νὰ ἐργασθῆς οἱ κακοκαίριες διὰ μακρῶν γιὰ τὴν δική σου. Τὸ νόστιμο εἶναι πὸν, ἐκεῖ πὸν ἦθες νὰ πῆς πὸς δὲν σάφριαν νὰ ἐργασθῆς οἱ κακοκαίριες διὰ μακρῶν γιὰ τὴν δική σου. Τὸ νόστιμο εἶναι πὸν, ἐκεῖ πὸν ἦθες νὰ πῆς πὸς δὲν σάφριαν νὰ ἐργασθῆς οἱ κακοκαίριες διὰ μακρῶν γιὰ τὴν δική σου. Τὸ νόστιμο εἶναι πὸν, ἐκεῖ πὸν ἦθες νὰ πῆς πὸς δὲν σάφριαν νὰ ἐργασθῆς οἱ κακοκαίριες διὰ μακρῶν γιὰ τὴν δική σου.

Ἐλπίζω, Λευκὴ Πεταλούδα, νὰ ἔγινες πιά ἐντελὸς καλὰ. Ἐ, βέβαια, ἀπὸ τὸ κρεββάτι μόνον μὲ μολῶδι μπορεῖ κανεὶς νὰ γράφῃ, κι' εἶσαι δικαιολογημένη πὸν δὲν ἔγραψες τὸ ψευδώνυμό σου μὲ κόκκινο μελάνι. Τὰ μαθήματα σὲ λίγο τελειώνουν, ὡτε θὰ εἶσαι ἐλεύθερη νὰ λάβῃς μέρος στοὺς Διαγωνισμοὺς τοῦ καλοκαιριοῦ, πὸν θὰ εἶναι πολλοὶ καὶ ὄρατοι. Ἀλλὰ ὄσο γι' ἀλληλογραφία, θὰ μπορῆς καὶ τώρα νὰ μοῦ στείλῃς κάπου-κάπου ἀπὸ ἕνα μικρὸ τουλάχιστο γραμματάκι.

Μὰ καὶ τὸ γράμμα σου, Μαῦρο Διαμάντι, ἦταν μερωμένο ἀπὸ τὰ ροδόφυλλα πὸν εἶχε μὲσα, ὅπως καὶ τὸ ἀγέρι τοῦ νησιοῦ σου αὐτὴ τὴν ἐποχὴ πὸν δὲν εἶχε μείνει κλωνάκι τριανταφυλλιάς πὸν νὰ μὴν ἔχῃ λουλούδι... Φαντάζομαι τὴ λύπη σου ὅταν γύρισε, ἀλλὰ δὲν ἄργει τὸ καλοκαίρι πὸν θὰ ξαναπᾶς. Στὴν ἐρώτησή σου γιὰ τὴ Β. ἔπαιζο νὰ.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Κανένα ψευδώνυμο δὲν ἐγκρίνεται, ὅτε ἀνανεῦσαι, ἄν δὲν συνοδεύεται ἀπὸ τὸ δικαίωμα, ὄρ. 10. — Τὰ ἐγκρινόμενα ἢ ἀνανεῦσιμα ἰσχύουν ἀς τὴν 30 Νοεμβρίου 1938. Ὅσα ἀνοδεύονται ἀπὸ ἄ. ἀνήκουσ ἀ γόρια, καὶ ὄσα ἀπὸ Κ. σὲ κορίτσια.

Νέα Ψευδώνυμα: Παπουτσιώμενος Γάτος, ἄ. (ΝΑ). Ραφαήλ, ἄ. (ΠΤ). Ρόδα τ' Ἀρλίη, ἄ. (ΑΡ) Κ. Χατζίνα Ἐλιζοῦντο κ. (;). Λέων Τολστέι, ἄ. (ΔΣ). Μυρωμένη Ἀκτι. κ. (ΚΒ). Ἰριμα, κ. (...) Γκόρνο Γράνι, ἄ. (ΑΣ). Ἰππότης τῆς Ἀρβύλας, ἄ. (ΔΧ). Λίτσα κ. (ΔΔ). Ἀθῆνη, κ. (ΕΔ).

Ἀνανεώσεις Ψευδωνύμων: Τρελλὴ Νειότη, κ.

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

Ἀπορριπτικὸν: Ἐπὸ τὸ ἔστο δρᾶμα» τῆς Εὐφροσύνης Φιλύρα. Καθυστηρημένο Ἐχει καλὴ βάση, ἀλλὰ ὑπερβολικὸν λυρι-σμοῦ. — Τὰ διαμάντια τῆς Σταμπουλ» τῆς Δεῦλας. Πολὺ φτωχὲς ὀμοιοκαταληξίαι, χαρακτηρισμοὶ κοινώτατοι «τρανὸ καμᾶρι, γλυκὰ ἀρωματὰ, γαλκὰ νερὰ» κτλ. — Μιὰ ἐκδρομὴ» τοῦ Φ. Μ. Κοινότατη καὶ περὶ περιγραφῆς χωρὶς κανένα ἐνδιαφέρον. — Ἡ ἀνοιξίς» τῆς Ἀλεξίας Ἀργυροῦ. Ἰσπερ καὶ στὴ γλώσσα καὶ στὴ διατύπωση. Πολὺ μεγάλο. — Ὁι διπλοσκοπίαι» τοῦ Ρόμπρο Ταῦλορ. Αὐτὸ τὸ ποίημα εἶναι γνωστὸτατο. Δὲν ἔρεῖ ὁ Ρ. Τ. πὸς μόνον πρωτό-τυπα καὶ μεταφράσεις δημοσιεύονται στὴ Σελίδα; — Τὸ παιδικὸν καρναβάλι» τῆς Σανθῆς Ἐλληνοπούλας. Καθυστηρημένο. — Διήγημα» τῆς Νόβης. Ἐχει ἐκπαθη-μοσιευθῆ. — 25 Μαρτίου» τοῦ Χ. Χ. Χ Μπῆ-νε τὸ ἄλλο πὸν ἦταν καλύτερο. — Ἐσομο-λόγησι» τοῦ Συριανοῦ. Καλογραμμμένο, ἀλλὰ περιμένει ὁ ἀναγνώστης νὰ μάθῃ τί εἶναι ἐκεῖνο πὸν βαραίνει τὴν ψυχὴ αὐτοῦ

πὸν ἐσομολογεῖται, καὶ μένει μὲ τὴν προ-σμονή. Ἄς ξαναγραφῆ πὸν θετικὸ καὶ πὸν δεμένο, γιατί ἔχει κάποια χαλαρότητα. Ἡ ἀρχὴ καὶ οἱ τελευταῖες φράσεις καλές. — Ἐρχομὲς» τοῦ Μελεάγρου. Κι' εἰδὲ ἐπί-σης μένει κανεὶς ἀνακατοποίητος. Πότις εἶναι αὐτὸς ὁ «ἐρχομὸς»; Τίνος «ἐρχομὸς»; τῆς Ἀνοιξῆς; Μὰ πρέπει νὰ καθορισθῆ σα-φέστερα. Κατὰ τὰ ἄλλα πολὺ καλὸ. — Ἀ-νοιξί» τῆς Τόμπολας. Ἄτση. Γλῶσσα ἀνακατεμένη. — Νύχτα χιονισμένη» τῆς Μύρτας Φλώρη. Μοῦ φαίνεται πὸς εἶναι ἀρκετὰ ἐπηραιοσμένο ἀπὸ ἄλλα σχετικὰ ποιήματα. Ἄλλωστε ἔχει χάσει πιά ἐντε-λὸς τὴν ἐπικαιρότητα τοῦ. Ἐκεῖνο τὸ «στοῦ Μορφῆα τὴν ἀγκυλιά» δὲν πᾶει μὲ τὴν ἀ-τιμότητα πὸν θέλει νὰ δημιουργήσῃ τὸ ποίημα. — Διαπλασιακὲς ἀναποδιές» τοῦ Χ. Ν. Κ. Πολὺ προσωπικὰ. Δὲν ἔχουν γενικὸ ἐνδιαφέρον. — Θὰ ἐξακολουθῶ.

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεταιται τοὺς φίλους τῆς: Τάμ-Τάμ (χαῖρω πολὺ πὸν ἀποφά-σιες νὰ λάβῃς μέρος καὶ στὴν κίνηση) σοῦ ἔστειλα 4 τετραδία καὶ λυσόχαρτο νὰί, τὸ καλοκαίρι θὰ ἔχῃς περισσότερο καιρὸ νὰ καταγίνεσαι μαζί μου) Δανιὴν Ἐραν (ἔγινε) Μυρτὴ (περίμενε λοιπὸν, ἀφοῦ δὲν θέλεις νὰ σοῦ γράφῃ γι' αὐτὸ τίποτα περιμένω κι' ἐνῶ ὄχι, τὸ γράψιμό σου δὲν μὲ κουράζει) Ρόδα τ' Ἀρλίη (αὐτὸ, κα-θὼς εἶπατε, σὲ ἀνέκρινε) Ἐλευμένην Μελοδιάν (ἔλαβα, εὐχαριστῶ) Ε. Τσα-μόπουλον (γιὰ τὰ Βραβεία σου αὐτὰ, ἕνα Δεύτερο κι' ἕνα Τρίτο, δικαιούσαι νὰγο-ράσῃς ἀπὸ τὸ γραφεῖο μου βιβλία, φυλλά-δια, λυσόχαρτα κτλ. ἀξίας ὄρ. 15 ἢ νὰ δημοσιεύσῃς Μ. Ἀγγελεῖς, ἢ νὰ συμπλη-ρώσῃς μεθᾶς τὸ ἀντίτιμο τῆς συνδρο-μῆς σου ἄλλὰ καὶ τώρα, ἄν ἔχῃς νὰ πα-ραγγείλῃς τίποτε πὸν νὰ κἀμῃ περισσότε-ρο ἀπὸ 15 δραχμῆς, μπορεῖς νὰ στείλῃς τὸ συμπλήρωμα) Γαλανομάταν (χαρι-τωμένο τὸ γραμματάκι σου γιὰ τίς γιορτι-νές... τεμπελίαις σου ἔλαβα καὶ τίς λῦ-σεις» πὸς θὰ μοῦ ἐξαγοράσῃς;) Ἐκιν-θίδα (εἶδα τί ὄρατα πὸν πέρασε τὴν ἐ-βδομάδα τοῦ Πάσχα στὴ Ζακύνθη καὶ πὸ-σα καλὰ Διαπλασποῦλα γνώρισες ἐκεῖ ἐλπίζω νὰ μοῦ γράφῃς ἄλλη μιά φορά του-λάχιστο πρὶν ἄρχίσουν οἱ διαγωνισμοί, καὶ ὕστερα πάλι ἀφοῦ τελειώσουν σὺμφονοι;) Λευκὴν Καμέλιαν (ἔλαβα, εὐχαριστῶ συγχαρητήρια χαῖρω καὶ γιὰ τὴ γνωριμιά τῆς μικρῆς σου ἀδελφῆς πὸν σὲ παρακαλῶ νὰ μοῦ τὴ φιλήσῃς) Στέλλαν Κ. Ζαχα-ροουδάκη (ὄρατο ἔστειλα τὴν περιμένω νὰ πάρῃς καὶ ψευδώνυμο) Σπυριγγίη (ἔ-στειλα λυσόχαρτο καὶ λογαριασμὸ εἶδα πὸν ἔλαβες καὶ σὺ τὸ βιβλίο τοῦ Μάρι καὶ χαῖρω πὸν σοῦ ἄρεσε) Κίτρινη Ἀ-ράχνη, Νευρόσπαστο κτλ. κτλ.

Εἰς ὄσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 10 Μαΐου θάπαντῶ τὸν ἐργόμενον.

Ἡ ΕΠΙΤΡΟΠΗ ΓΙΑ ΤΟ ΔΩΡΟ ΣΤΟ ΦΑΙΔΩΝΑ Ἀγαπητὰ Διαπλασποῦλα, Σὺν ἡλθαμε καὶ πάλι στὰ γραφεῖα τῆς «Διαπλάσεως», τὴν Παρασκευὴν 13 Μαΐου, κι' ἀποφασίσασιν πὸς θάγορασθῆ τὸ ἄδρο καὶ πὸς θὰ γίνῃ ἡ βράβευση τῆς καλύτε-ρης Ἀφίεως. Σὰς θυμίζομε λοιπὸν τὸν Διαγωνισμὸν μας πὸν ἡ πρόθεσις τοῦ λῆ-γει στὶς 31 Μαΐου καὶ περιμένομε τὴ συμ-μετοχὴ ὄλων σας. (Δεῦθ' ὁ Δ. Γεωργιάν Παναγοπούλου, Παπατσώρη 3. Ἀθήνας). Δάκρυ Ψυχῆς, πρόεδρος. — Ἀγαμπελη, γραμματεῦς — Σαρπηδόων, ταμίας — Ἀγνά-θι, Ἀγνή, Βασίλισσα Νεφεροῦτι, Φ

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ τοῦ 285ου Διαγωνισμοῦ Λύσεων. Αἱ λύσεις τοῦ φυλλαδίου τούτου δεκταὶ μέχρι τῆς 11 Ἰουλίου.

312. Δεξιόγραφος
Με πολλὰ ζῶα, ἀγρίμια
Τῶν βουνῶν ἀπ' τὰ γνωστά,
Ἐν' ἀκόμα ζῶο ἐνώθηκε,

313. Συλλαβογόριφος
Γράμμα, νότα, ἀντωνυμία,
Φτάνουν μόνο αὐτὰ τὰ τρία
Ζῶο μυθικὸ νὰ φτιάξῃς.

314. Τονόγραφος
Φάρμακο ποὺ οἱ γιατροὶ
Μᾶς τὸ βάζουνε μ' ἐνέσεις,
Τὸ διπλό του ἕαν σβυσθῇ

315. Αἶνιγμα
Νῆσος τὸ θηλυκὸ μου
Ποὺ ὑπὸ ζυγὸ στενάξει·
Ἄνθος τὸ οὐδέτερό μου
Γλυκὰ ποὺ εὐωδιάζει.

316. Μαϊάνδρος

* * * * *

Νάνικαταστοῦν οἱ ἀστερίσκοι διὰ γραμμάτων ὥστε νάναγινώσκωνται κατὰ σειρὰν ἐξ ἀρχῆς : μουσικὸς φθόγγος, δένδρον, ἐπαρχία τῆς Ἑλλάδος, ἐπίρροια τόπου, τροφίμων, δίκαιος τῆς Γραφῆς, παρήγορον συναίσθημα, μεγάλη νῆσος τοῦ Αἰγαίου, ἀρχαία πόλις τῆς Συρίας, ἐπίρροια χρόνου, βεβαιωτικόν, ὑποουνητικὸς τῆς Γραφῆς, πόλις τῆς Ἑλλάδος, νῆσος ἐκ τῶν Κυκλάδων, υἱὸς τοῦ αὐτοῦ δικαίου τῆς Γραφῆς.

317. Κρυπτογραφικὸν
123456783 = Ἀρχαῖος στρατηγός.
2674 =
32788 = Νῆσοι τοῦ Αἰγαίου.
456783 =
58388 = Κακόν.
6872 = Ἀρχαῖον ὄπλον.
7864583 = Ποταμὸς τῆς Εὐρώπης.
82683 = Μέρος τῆς θύρας.

318-322. Μαγικὸν Ζῶον
Τῇ ἀνταλλαγῇ ἐνὸς γράμματος ἐκάστης τῶν κάτωθι λέξεων δι' ἐνὸς ζώου, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, νὰ σχηματισθοῦν μετὰ ἢ ἄνευ ἀναγραμματισμοῦ ἄλλαι τόσαι λέξεις, πᾶσαι κύρια ὀνόματα :
ἄριστα, λύγξ, Ὑλας, μένω, φιλῶ.
Αἶνος

323. Ἀκροστιχίς
Τὰ δευτέρα γράμματα τῶν κάτωθι ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦν ἀρχαῖον ποιητὴν :
1, Εὐάδες ἄνθος· 2, Πόλις τῆς Ἰωνίας· 3, Ὄρος τῆς Θεσσαλίας· 4, Ἀρχαία θεά· 5, Κένταυρος· 6, Θηβαία βασιλόποις.

324. Φωνηεντόλιπον
στ-κφ-εν-πρτ-σ-θλς-βρντ.
Λεῖλὰ

325. Γεῖφος
δεῖ δεῖ οὐ οὐ
εφ δεῖ ζ' δεῖ οὐ Κέα Κῶος
δεῖ δεῖ οὐ οὐ Θεός
Δοξακμένο Ἀκρωτήρι

ΛΥΣΕΙΣ
τῶν Πνευμ. Ἀσκήσεων τοῦ φύλλ. 10.

122. Βολταίρος (βόλτ, Ἔρωσ). ~123. Κίμων-κίων. ~ 124. Κύκλος-κύκνος. ~ 125. Ψαρά· Ἀραψ. ~126.
Α Λ Β Α Ν Ι Α
Λ Ρ Ο Μ Ι
Β Ρ Α Χ Μ Α Ν
Α Χ Ι Ε
Ν Ο Μ Ι Κ Ο Σ
Ι Α Ο Ι
Α Ι Ν Ε Σ Ι Σ
127. ΔΑΜΑΡΤΙΝΟΣ
(Ἀρμονία, Μαρίνα, Ροστάν, Τίτος, Ἰόλαος, Νάιται, ὄρος, σμάλτον). ~ 128-130. 1, Κυκλοφορεῖ. 2, Σταδιοδρομεῖ. 3, Ἀπαιγίσει. ~ 131 ΝΙΚΑΝΩΡ-ΦΙΛΩΤΑΣ (Νάφθη, ἸῆΙων, Καλυψώ, Αἰῶν, ΝάΤοιον, Ὄρα, Ροστόβιον). ~132. Σπεῦθε βοαδέως. ~133. Μὴ ἐπιθύμει ἀλλότρια (μὴ ἐπὶ θεῖ μ'η, ἄλλο τρεῖα).

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Διὰ 1 ἕως 10 τὸ πολὺ λέξεις μετὰ ἀπλὰ στοιχεῖα δρ. 6, τὸ ἐλάχιστον τμήμα. Πέραν τῶν 10 λέξεων 60 λεπτά ἢ λέξεις μετὰ παγὰ δὲ στοιχεῖα δρ. 1 καὶ μετὰ κεφαλαία δρ. 1, 50. Ὁ χριστὸς στίχος δρ. 5. Οἱ μὴ συνδρομηταὶ πληρώνουν τὰ διπλά. Ἡ προπληρωπὴ εἶναι ἀπαραίτητη

ἘΡΑΔΙΟ Ἑλλάς, τὸ κόλπο σας δὲν ἐπίπικας ὁ Ἀτρόμητος Διαπλασάταις ἀπέτυχε στὸν ρόλο του.

Κυρίαρχε Διαπλασάκοσμον, λόγοι ἀνώτεροι, ποὺ προξενοῦν οἰκτον καὶ συμπάθειαν, μετὰ ἀναγκάζουν νὰ μὴν ἀπαντήσω στὴν ἐπιστολὴ σου, ἀλλὰ νὰ σοῦ στείλω τοὺς θερμότεροῦς μου χαριστικοῦς. Φιλικώτατα. ΜΕΦΙΣΤΟΣ

Ἀνταλλάσσω τετραδιάκια καὶ κάρτες μετὰ μεγάλα Διαπλασάπουλα-ες. Ρηγούλαν Βλάχου, ὁδὸς Πολυμέρη, Βίλον. Τρελλὴ Νειότη

Μικρὰ Κόμη, γιατί δὲν ἀνταποθίδεις τετραδιάκια ; -Νίκη μου, ἢ γνωριμία σου μετὰ γέμισε χαρὰ. -Ἐνθὴ Ἑλληνοπούλα, τί μοῦ γίνεσαι ; Τρελλὴ Νειότη

Ἐρμουπολίτη, τίς περιμένουμε. Προσέξτε ὁμως, δὲν ἀντέχουμε στίς... δυνατὲς συγκινήσεις !

Χιονισμένη Ἑλλάτῃ, Ἀραπίνια, Ἄγνὸ Μενεξεδάκι, Ὀλυμπιονίκῃ, Χρυσόθαμη, Στέφανος τῆς Δόξης, Βασιλέα τοῦ Χιουμορ, χάρηκα πολὺ γιὰ τὴ γνωριμία σας. Γιαννίδης

Μετὰ τὴν ἀνοικτοκαρδὴ συντροφία μας τοὺς Μιχαὴλ Στρογγύφ καὶ Χιονμοριστῆν. ἌΝΟΙΚΤΟΚΑΡΔΟΙ

Κερμάν, ὁ Ὑποπλοίαρχος Κρίστιαν δὲν λέγεται Γεωργίος Κωστήπουλος (Διάπλασις βεβαιώνει)

ἌΝΟΙΚΤΟΚΑΡΔΟΙ

Ἀλληλογραφῶ μετὰ δλους-ες καὶ ἀνταλλάσσω τετραδιάκια. Γράψετε : Μαρί-χεν Γκλόκερ, Ἑλπίδος 10, Ἀθήνας. Διάνα

Δοξακμένο Ἀκρωτήρι, ἀλληλογραφῶ-με ; Γράψε πρώτος : Μάνη Μαραγκοῦ, Ρογκότῃ 6, Θεσσαλονικίην διὰ : Μάγισσα Δαλίγκα

Ἀποκαλύπτω : Λαίδη Γουίντερμυρ = Μίχα, Τζοβινέτσα καὶ Κωνσταντῖνος Κρηνίτης = Νάμπουρη. Ἐάν μμπορθεῖ ἀποκαλύψατε τὴν συμμαθητριά σας. Νιάου-νιάου στὰ κεραμίδια. Μιτισοῦκο

Ἰαννίδης, Κυκλαμιά, Βιολέττα τῶν Ἄλπεων ἢ γνωριμία σας μετὰ ἐνθουσία-σε. Ἰαννίδης τί ταξίδι ἔκανες ; Χιονισμένη Ἑλλάτῃ

Πρωτοπαίνοντας χαίρετῶ τὸν Διαπλασάκοσμον. Ἀλληλογραφῶ, ἀνταλλάσσω τετραδιάκια, ἠθοποιούς, τοπεῖα μετὰ δλους-ες. Στείλατε πρώτοι Διοῖς : Πηνελόπη Βενιῶ, οἰκία Λομβάρδου, Ζάκυνθον διὰ : Ἰομα

Νινέττα, θερμὰ συγχαρητήρια γιὰ τὸ πρῶτο βραβεῖο τοῦ Διαγωνισμοῦ. Δεῦλὰ, Ἀζιαντέ

Δεῦλὰ μου, σοῦ εἶμαι τρομερὰ εὐγνώμων γιὰ τὴ Μαρίνα. Ἀζιαντέ

Ἀστέρες, δὲν ἀσχολοῦμεθα πλέον μετὰ ἑσᾶς. Γιατὶ ἐταπεινώθημεν ; Σᾶς ταραξίει στὰ θρησκευτικὰ ὁ κύριος Κεραμίδας ; Πᾶσι τὸ χορταρένιο κομπολόι !! Ράδιο Ἑλλάς

Ἐπανισέρχομαι εἰς Διαπλασάκοσμον μετὰ κύριον σκοπὸν ἀποκάλυψιν Ράδιο Ἑλλάδος. Ἀστέρες μετὰ δέχεσθε ; Γκάρνυ Γραντ

Δεῦλὰ, θυμᾶσαι τίς περιπέτειές μας στὴ Ἰορομημέρια τῆς Ἑλληνικῆς Ἐνώσεως ; Τί τρέλλα... ἔ ; Πριγκίπισσα Οὐγκέτ

Μουξελέν, πῶς σοῦ φάνηκαν οἱ... Λεμονάδες τῆς Nazehé ; Ἐρεῖς ποιῆς λεμονάδες ἐννοῶ !! Πριγκίπισσα Οὐγκέτ

ΚΑΣΤΡΙΝΗ, ἐτομάσου γιὰ τὸ μάτς τοῦ ΚΒΟΛΕ·Υ·ΒΟΛ. Βαροῦλα τοῦ Νεῖλου

Ἀποκαλύπτω Ρόμπερτ Τάιλορ = Σαββίδη. Κωνσταντῖνος Κρηνίτης

Ἐρρίκε ντ' Ἀλμπαρέ, μετὰ δέχεσαι ὡς ἀντιπρόεδρος ; Χατζίνα Ἐλιζοῦντο

Μπαίνοντας κ' ἐγὼ στὴν κληροῖ τῆς Διαπλασάσεως χαίρετῶ δλους-ες. ΙΠΠΟΘΗΣ ΤΗΣ ΑΡΒΥΛΑΣ

Ὁπαδὲ Ἀμερικανισμοῦ, χωρὶς τὴν ἄδεια μου δὲν ἔπρεπε νὰ στείλῃς ἐκεῖνο τὸ γράμμα. Εἶμαι πολὺ θυμωμένη. Κάθριν Ἀρβανέσκου